

Sygn. akt II CNP 10/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 września 2017 r.,

skargi B.Z.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 21 marca 2016 r., sygn. akt II Ca (...), wydanego
w sprawie ze skargi B.Z.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym nakazem zapłaty
w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w P.

z dnia 13 sierpnia 2013r., sygn. akt I Nc (...) z powództwa Wspólnoty
Mieszkaniowej nr (...) przy ul. B. w P. przeciwko B.Z.

o zapłatę,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, pozwalającym na zakwestionowanie orzeczeń, których wydanie stało się źródłem szkody, a które równocześnie pozostają w oczywisty i rażący sposób sprzeczne z prawem. Podstawę uwzględnienia skargi stanowić może wadliwość orzeczenia o zasadniczym i ewidentnym charakterze, nie zaś każdy, nawet marginalny czy wątpliwy, wypadek jego sprzeczności z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 października

2014 r., V CNP 15/14, nie publ. oraz z dnia 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14, nie publ.). Równocześnie, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku posiada ściśle określony cel – służąc uzyskaniu prejudykatu w rozumieniu art. 417¹ § 2 k.c., niezbędnego do dochodzenia odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa w odrębnym postępowaniu.

Zgodnie z 424⁵ § 1 k.p.c. skarga powinna zawierać oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) i wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6). Z uwagi na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego oraz jego funkcję, wszystkie wymagania konstrukcyjne wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. powinny być przytoczone samodzielnie, niezależnie od innych, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych.

Przedstawiona skarga wniesiona od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 21 marca 2016 r. nie spełnia wymagań konstrukcyjnych przewidzianych w art. 424⁵ § 1 pkt 4, 5 i 6 k.p.c. Skarżący powołał się jedynie na to, że została mu wyrządzona szkoda wskutek wyegzekwowania kwoty 880 zł, jednak nie uprawdopodobnił tej okoliczności w żaden sposób. Nie odniósł się również w ogóle do kwestii, czy zaskarżony wyrok mógłby zostać wzruszony na drodze innych środków prawnych. Zamiast wniosku o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku objętego skargą sformułował wniosek o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania. Każdy z tych braków stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, nie publ.). Uchybienia w zakresie koniecznych elementów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie podlegają usunięciu na zasadach przewidzianych dla wymagań formalnych skargi jako pisma procesowego.

Z opisanych wyżej przyczyn Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

aj